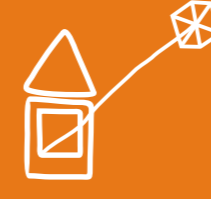

Çocuk ve mimari

TMMOB M MARLAR ODASI ANKARA UBES
ÇOCUK VE M MARLIK ÇALI MA GRUBU BÜLTEN

UCTEA CHAMBER OF ARCHITECTS OF TURKEY ANKARA BRANCH
BULLETIN OF CHILDREN AND ARCHITECTURE STUDY GROUP

Bulutların üstünde hava hep açıktır.
Above the clouds, the sky is always clear.
O. Aruoba

Rüzgâr A acı The Wind Tree

ükriye Sarı Alpdo an

The wind tree was a beautiful tree living in the middle of a big field. This name was given by children because it had thin long leaves flying with the wind. Wind tree was living on the way of the winds blowing every season. So while they were passing through they were playing with its leaves. They used to have a great fun while playing and used to sing a song:

Hæsh hæsh Hæshær hæshær Vuu vuu hæsh Vu vu hæsh

While children were running around the wind tree and trying to touch its leaves flying, children's voices used to make it so happy...

One day...Big machines, trucks and men came to the big field where wind tree was living. They worked during nights and days. The first days the tree was so scared. It was afraid that they would damage it, but on the contrary, it had new friends. Men working in the construction used to have a rest in its shadow so they

used to love the wind tree. The wind tree was so pleased as well...

After a while the construction was over and the tree was left between two buildings which were much higher than the tree itself... Its surrounding was green and full of flowers and greenery; the stones were there as well. After a while his friends, children, started to come too. But nothing was as it was before. Nobody was calling him "wind tree". The tree realized that the winds were never coming to see him. He thought "why"? He asked also children: "Did you see them?" They are coming no more. Do you know why?... Children thought long and hard. Then one of them screamed "I found"... He told that those two buildings had been constructed on the way of the winds, so they couldn't have reached the tree. It was the reality; the buildings were on the way of the winds.

After they thought for a while, children decided to help the tree.

They knew that they couldn't move those buildings. But they decided to ask for help from the person who had constructed that building. So they decided to find the architect. When they found him, they told him about the unhappy wind tree and why he is unhappy. And they made a suggestion to the architect. In the beginning the architect found this bizarre... Children had suggested him to construct a tunnel of wind through the buildings. The architect had thought over it... And he said "Okay, if you and the wind tree are not happy here, I will do something about it. And he asked the masters to remove the walls of four empty flats in two blocks. Four flats in two blocks are changed into wind tunnels by removing the walls

So the winds were back. When they were blowing, they were able to pass through this tunnel and make the leaves dance as before. The tree and children had continued to sing their songs as before. These two buildings, wind tree and the children playing around it became very well-known.

"Çocuk ve Mimarlık"

Mimarlar Odası Ankara übesi Bülteni eki olarak yayımlandı. tır. This is an insertion of Bulletin of Chamber of Architects Ankara Branch.

Yayın Kurulu Editorial Board

Aktan Acar, Ebru Baysal, Rabia Çi dem Çaydar, Esin Koman, Ezgi Koman, Mehmet Onur Yılmaz,

Editör Editor

Ezgi Koman

Grafik Tasarım Graphic Design

Harman aner Çakmak, Gülnur Özda lar Güvenç

Amblem Emblem ükriye Sarı Alpdo an

Kapak Deseni Cover Illustration ükriye Sarı Alpdo an

Kapak Alıntısı Cover Quotation Aruooba, O. "Tümceler", Metis Yayınları, Kasım 2002, stanbul, S:16
Resenler Illustrations ükriye Sarı Alpdo an,Yavuz Önen, Levent Özbay
Foto rraflar Photographies Ebru Baysal, Semiha Du an, Ezgi Erol, Semra Sanıtürk, Meltem Uçar, Zuhâl Ulusoy ve Mehmet Onur Yılmaz
Çeviri Translation Aktan Acar, Eloise Dhuy, Pınar Uçar, Caner Oktem

Baskı Printed by Matsa Basimevi, ubat February 2005, 15.000 adet copy

İletişim Bilgileri Contacts

TMMOB Mimarlar Odası Ankara übesi
Konur Sokak No: 4/3 06650 Yeni ehir-Ankara Türkiye
[+90] 312 417 8665
[+90] 312 417 1804
info@mimarlarodasiankara.org
www.mimarlarodasiankara.org

The Stories of Child and Architect, First Story

"Oda"daki Çocuklar... Children "in The Chamber"

Mehmet Onur Yılmaz

"Çocuk -ilk tasarımcıdır."

2002 Mayıs'ında yola yeni çıktı imız sıralarda Çocuk ve Mimarlık çalı malarıyla ilgili arama toplantılarının birinde sanat e itimcisi ve heykeltıra arkada imız ükriye Sarı'nın yaptı ı bu belirleme çocuktan yola çıkarak toplumu kurmaya çalı tı imız bu yeni ili ki biçiminin olu turulma sürecinde bize sa lam bir çıkı noktası saladı. Buradan yola çıkarak Çocuk ve Mimarlık çalı malarının varlık gerekçesi öyle sunuldu:

Çocuk, ke fedilecek pek çok yeni ile dolu ortamda kendi ifadesini kurar, araçlarını seçer ve üretir. Bu üreti bazen oyun olur; kuralları ve sınırları olan, bazen yeti kinlerce bilindik bir duruma üretilen en basit çözüm. Ama her eکیلde güçlü bir yeniyi ve saf bilincin ipuçlarını içerir bu ürünler. Gereksinimleri her türlü dayatmadan ba ımsız, araçları bildik ancak yeniden tanımlı ve ürünler kendi ifadesinde kusursuzdur. Özgür yaratının bilme ve tecrübeden ba ımsız saf bilinçle var olabilece inin kanıtıdır. Zamanla yitirilen bu saf bilinç (özgür yaratma yetisi) mimarların meslek adamı olarak temel ihtiyacıdır ve çocuklardan yeniden ö renilebilir.

Di er taraftan çocuklar, üzerinde kafa yordu umuz ne varsa hepsinin yarınında sözün sahibi olacaklardır. Kentin, kültürel mirasın, var olan mekânların sahibi, üretilcek mimarlı ın mimarları ve/ya da kullanıcıları onlardır. Bu yüzden ki söz haklarını bugünden tanımak ve böylece ele tirel dü ünen, kültürel birikim ve sorumluluk sahibi, çevresel sürdürülebilirli i savunan bireyler olmalarına katkıda bulunmak önemlidir. Bu çerçevede mimarlık ortamına dü en, paralel tanımlı düzenlemeler olan Mimarlık Kültürü'nü ve Çocuk Kültürü'nü birbiri için tanımlı kılmaktır. Böylece, mimarlar çocu u, gereksinimi olan mekân yeti kinlerden farklı verilerle üretilmesi gereken, özel bir tip kullanıcı olarak görmenin ötesinde algılayabileceklerdir.

Mart 2003'te yayımlanan TMMOB Mimarlar Odası Ankara übesi'nin Çocuk ve Mimarlık dosya konulu 09 sayılı Bülteni'nin giri yazısından alıntılanan bu satırların yazılmasından bu yana neredeyse iki yıl geçti. Bu iki yıl içerisinde ortaya çıkmı , pek çok mimar, e itimci ve çocu u katkı ve katılımı ile ekillenmi ürünlerin bir kısmı ilerleyen sayfalarda sunuluyor; 1000 Mimar 1000 Okulda Projesi, yaz okulu, atölye çalı maları, sergiler... Bu yayının hazırlanmasının temel nedenlerden birisi bütün bu çalı malarımızın Temmuz 2005'te, stanbul'da, Mimarlar Odası'nın ev sahipliği inde gerçekleşecek, UIA 2005 Kongresi'nin uluslararası ortamına derli toplu ve açılımlarıyla birlikte sunulmasının gereklili idir. Yayının ngilizce ve Türkçe olmasının nedeni budur. Ancak bundan daha da önemlisi bu bülteni eline alan her mimarı bulundu u kentte benzer bir çalı maya ikna etmek ve hatta davet etmektir. Bu çerçevede;

- TMMOB Mimarlar Odası Ankara übesi üyeleri için bu davete kar ılıkl ubeleri'ne ba vurmaları yeterlidir. Farklı fikir, olanak ve olanaksızlıklara göre çe itlendirdi imiz katılma biçimlerinden en az birisinin sizin için oldu undan eminiz; tek defalık ya da haftalarca; var olan projelerle ya da kendi kurgunuz ile... Katılmamak için tek bahaneniz projenin hiçbir eکیلde ilginizi çekmemesi olabilir. Açık söylemek gerekirse bunu da olası görmüyoruz. En azından kararınızı, mimar kimli iniz ile çocuklarla ilk bulu manızın ardından vermenizi istiyoruz. Dolayısıyla hepinizin bu projeye katılmanızı bekliyoruz.
- Ankara übesi üyesi olmayanları ise biraz daha fazla i bekliyor. Çalı mayı bulundu unuz il, ilçe ve hatta köyde ba latmak için gereksiniminiz olan altyapı ile ilgili elimizden gelen katkıyı sunmak için bizimle ileti im kurmanızı bekliyoruz. Sonrası bulu a ınız çocukların ve çocuklarla ortaya çıkaraca imız ilk ürünün size kataca ı enerjide saklıdır.

Bültenimizi ngilizce takip eden ve benzer alanda, konuyla ilgili kendi ülkesinde çalı ma yürüten herkesin her türlü katkı ve deste ine ise açık oldu umuzu belirtmek isteriz.
Çocuk ve Mimarlık Çalı ma Grubu olarak konu ile ilgili her türlü, yurtiçi ve yurtdi i deneyimden faydalanmayı, çalı malarımızı geli tirirken yaygınla tırmayı dolayısıyla "Oda'daki Çocuklar"ın sayısını ço altmayı önemsiyoruz. Bu çalı manın TMMOB Mimarlar Odası'nın di er birimlerinde de hayata geçmesinin zamanının geldi ini dü ünüyoruz. Çocuk Kültürü Ara tırma ve Uygulama Merkezi(ÇOKAUM)'nin ba tan bu yana süregelen deste i ve Milli E itim Bakanlığı 'nın çalı malarımıza olan ilgisi ve ortak çalı ma iradesi gösteriyor ki, çalı malarımızın bundan sonraki etkisi ulusal ölçekte olacaktır. Yola çıktı imız ilk zamanlarda ancak kısık sesle dillendirebildi imiz uzak hayallerimizden birisi olan bu durum "1000 Mimar 1000 Okulda" projesiyle birlikte bundan sonraki ana gündemimizi olu turacaktır. Bütün mimarlık toplulu unu bu hayali sahiplenmeye, büyütmeye ve gerçekle tirmek için beraber çalı maya ça ırıyoruz.

"Child is the - first designer."

At one of the first meetings of "Children and Architecture Project" in May 2002, this definition made by our friend ükriye Sarı, sculptor and art educator, became a strong starting point for us within the process of creating a new form of relationship with the society, concerning children. The aim of "Children and Architecture Project" was then presented this way:

Child creates his own expression chooses his own tools and produces in an environment full of novelties to him. The result is either a game having its own rules and limits or the simplest solution to a well-known situation by adults. However, these products always include a strong originality and the clues of pure conscience. Their reasons are free from every kind of dogma, their tools are known but redefined and the products are perfect in their context. It is a proof that free creation is possible with pure conscience free from experience and knowledge. This pure conscience/skill of free creation, lost with time, is a basic need of architects as career men and it can be learned back from the children.

On the other hand, children will be the arbiters in the future on the subjects that we are thinking on now. They will be the owners of city, cultural heritage, and existing spaces. They will be the users and/or architects of the architecture to be produced. For that reason, it is crucial that we have to recognize children's right of audience right now and make an effort in order to let them become individuals having cultural background and responsibility, who can think in a critical way and who defend environmental sustainability.

Within this framework, the responsibility of the community of architects is to render Child Culture and Architecture Culture into each other. Thus, the architects will be able to perceive children more than a particular user whose needs are different than needs of adults.

It has been almost two years since these statements have been made in the Children and Architecture Bulletin of Ankara Branch of the Chamber of Architects of Turkey (CAT), published in March 2003. Some of the results, created with the contribution and the participation of many architects, educators and children within these two years, are presented in the following pages; 1000 Architects at 1000 Schools Project, summer school, workshops, exhibitions... One of the main reasons of preparing this publication is the necessity of presenting all our work in order and with all its details at the Congress of UIA 2005, which will be held in Istanbul, in the host of CAT. That is why publication is both in English and Turkish. However, what is more important is to convince and invite every architect reading this bulletin to start a similar study in his/her own city. Within this framework:

-For the members of the Ankara Branch of CAT, the only thing they have to do is to apply to the Chamber. We are sure that one of the participation methods that we prepared according to different cases, possibilities and impossibilities, would fit you; for once or for weeks; with the projects existing or with your own ideas... The only pretext for not participating can be the fact that the project did not get your attention. In plain words, we do not think it is probable. At least, we would like you to decide, as an architect, after the first meeting with children. So we hope to see you all in this project.

-For the ones who are not members of Ankara Branch of the Chamber, the procedure is a little bit more complex. We are waiting for you to contact us in order to give you the support that you will need to be able to start a project in your city, town or village. The rest is hidden inside the energy that you will get from working with children that you will meet.

We would like to point out that we are open to every kind of contribution from the persons following our bulletin in English and who are in charge of similar studies in their countries.

As Study Group of Children and Architecture we attach importance to increasing the number of "Children in the Chamber". Therefore it is important for us to benefit from every kind of experience, both in the country and abroad and to widespread our work. We think that it is time to realize this project in other units of The Chamber of Architects of Turkey (CAT).

The support of AU-CCRC (Ankara University Center for Research on Child Culture) since the beginning and the interest and cooperation will of Ministry of Education of Turkey show that the effect of our work will take a national scale, in the next few years. This situation, which was only a dream in the beginning, will define our next main topic in the context of "1000 Architects at 1000 Schools Project".

We are then making a call to the community of architects to own this dream, to develop it and to cooperate with us in order to realize it.

Müze'de Bulu ma Meeting at the Museum

Yer : Anadolu Medeniyetleri Müzesi ve Bahçesi/Ulus-Ankara
Tarih : 17 A ustos 2002
Atölye : Müze gezisi ve seramik atölyesi
Süre : Bir tam gün
Katılım : Ankaralı 20 çocuk
Yürütücüler : ükriye Sarı, Ebru Baysal, M. Onur Yılmaz

Kurgu, çocukları kentin en zengin birikimini barındıran ve sergileyen "yapı" sı ile tanı tırmak, aralarında bir ba kurmak ve ona ili kin bir oyuna olanak sa lamak üzerine olu turuldu. Müze temalı olarak gezildikten sonra seçilmi sayılı eser üzerinde daha ayrıntılı sohbet edilerek, yapaca ımız "ilk ev tasarımı" için bir ön hazırlık yapıldı. Anadolu Uygarıklar'nın geçmi i ile günümüz arasındaki ba ı mekân ve ya am" teması üzerinden kuran nesnelere Çatalhöyük yerle imi ve evleri, Midas'ın mezar odası, güne kursu, eski zamanların "buzdolapları" yiyecek saklama küpleri, ana tanrıça heykeli önemsendi. Daha sonra bahçe içinde bizim ya da istediklerimizin ya ayaca ı çamurdan evler çalı ıldı. Mekân olarak müzenin seçilmesi rastlantı de ildi. Çocukların müze gibi "özel" bir binanın "özel" mekânlarında geçirdikleri keyifli saatler müze ile çocuk arasındaki so uklu un kırılmasını sa ladı. Çocuklar yapının hemen her yerini gördüler, girip çıktılar, müzeyi oyunlarının sahnesi haline getirdiler... Günün sonunda, "kent en yüksek noktasından Ankara" ile bir anlamda "kent in maketi" ile kurdukları ili ki, birkaç saat önce gördükleri Çatalhöyük maketi ile kurdukları ili kiden pek de farklı de ildi: kisi de yukarıdan bakınca aynıydı!..

Place : The Museum of Anatolian Civilizations Ulus /Ankara
Date : 17 August 2002
Workshop : Ceramics workshop, and museum trip.
Duration : All day
Participation : 20 children from Ankara
Facilitators : ükriye Sarı, Ebru Baysal, M. Onur Yılmaz

We planned to make children acquainted with the building having and exhibiting the richest cultural accumulation int the city, to create a link between them, and to give an opportunity of playing a game related to it. A thematical visit was organized. We had discussions about certain historical objects. And then we made some preparations for the "design of first house". Among the objects connecting the past and today of Anatolian civilizations through the theme of "space and life", theÇatalhöyük settlement and its houses, the tomb of Midas, The Hittite Sun Disk, food protection jars -ancient refrigerators- the statue of mother goddess statuette were considered as important. Then, in the garden, we tried to create houses made of mud in which we or someone we like would live. It was not coincidence that the museum was chosen. The pleasure we had in speacial spaces of a special buiding like the museum ensured breaking the usual and common antipathy between the museum and children. Children saw nearly all parts of the museum, they used the museum as a scene of their games.

At the end of the day, they realized that the relationship between the view of Ankara from the highest point and city model wasn't so different from the one made for Çatalhöyük model. Both of them were the same from the top!...

Halfeti Bulu ması The Meeting in Halfeti

Yer : Halfeti
Tarih : 17-19 Mayıs 2003
Atölye : Resim, seramik, oyun, drama
Süre : 3 güne yayılan etkinlikler
Katılım : 80 Halfetili, 20 Ankaralı çocuk
Yürütücüler : ükriye Sarı, Bahri Alpdo an, Aslı Baysu , Nevin Halis, Hasan Tanay, Engin Alpatate , Ebru Baysal, Rabia Çi dem Çavdar

Halfeti'de yapılan Kamu Çalı anı Mimarlar Bulu ması'nda, "Çocuk ve Mimarlık" kendine yer aradı. Halfetili çocuklarla Ankara'dan gelen çocuklara yönelik olarak "Kayna ma" ba lı altında bulu ma dile ine kar ın; zaman, süreç ve yabancıklar "kayna ma"nın yerine sadece "kar ıla ma'yı olası kıldı.

Her ey "kar ıla ma" üzerine kurulabildi ve onun izin verdi i birkaç kavram; çarpı ma, durma, beklenti, sorgu ve kendine dönmek söz konusu olabildi.

Herkes, her ey ve her durum yabancıydı. Tek tanıdık ve do al olan do a idi. Bizdik yabancı olan. Çocuk ve Mimarlık bu süreçte kendi varolu unu ve biçimlenmesini sorguladı. Her eye kar ın, kar ıla ma içinde üretilemeye ba ardık. Her eye kar ın, çocuklar Ankara'ya döndüklerinde yeniden Halfeti'ye gitmek istediklerini söylediler. Her eye kar ın, Halfeti'deki çocuklardan mektup alabiliyoruz.

Place : Halfeti
Date : 17-19 May 2003
Workshop : Painting, ceramics, game, drama
Duration : 3 days
Participation : 80 children from Halfeti, 20 children from Ankara
Facilitators : ükriye Sarı, Bahri Alpdo an, Aslı Baysu , Nevin Halis, Hasan Tanay, Engin Alpatate , Ebru Baysal, Rabia Çi dem Çavdar

"Children and Architecture" looked for a place for itself in the meeting with the architects working for government. Despite the will and title of meeting between the children from Ankara and Halfeti was "merging", it could only be a "meeting" because of time, process and being stranger for each other.

So every thing was based on "meeting" instead of a "merging". Consequently, we could share only a few concepts such as engagement, stopping, expectation, questioning and turning onto self.

Everybody, everything and every situation were so strange. It was the nature, familiar and natural. We were the outsiders. "Children and Architecture" questioned its existence and formation within this process. We, however, succeed to produce during this engagement. Despite everything, after having returned to Ankara, children told that they wanted to go to Halfeti again. Despite everything, we are still receiving letters from children in Halfeti.

Oda çinde Oda Atölyesi Room in the Room

Yer : Mimarlar Odası Binası, Konur Sokak/Ankara
Tarih : 18 A ustos 2002
Atölyeler : Çita, ip ve kuma ile oda yapma
Katılımcılar : Ankaralı 20 çocuk
Yürütücüler : ükriye Sarı, Ezgi Koman, Ebru Baysal, ekibe Aslan, M. Onur Yılmaz

Mimarlar Odası'nın 5 katlı binasında, çocuklar 'Oda' tasarladılar. Çocuklar, "proje gruplarını" olu turdular ve binayı gezip dönü türmek istedikleri mekanları seçerek çalı tılar:

Koridorlar ço unlukla karanlık ve sadece "geçip gidilen yerler" oldu u için "aydınlık bir koridor"; ube sekreterinin odasına, "Resim Yapma Çadırı" (Yatıp dinlenmek için tek ki ilik, uzanarak resim yapmak için iki ki ilik, oturup sohbet etmek için üç ki ilik) kütüphanenin içine, kendi kuralları olan bir "Problem Çözme Odası"; (Odamız herkes için açıktır, bu odayı yalnız kalmak için de kullanabilirsiniz, bu odanın müdürü yoktur, kendi problem çözmeye yanızı getirebilirsiniz, oyun oynayabilirsiniz, televizyon ve radyo dinleyebilirsiniz) ve 5. kattaki toplantı salonuna da ürünlerine yönelik bir "Sergi Çadırı" yaptılar. Toplantı yapan büyüklerin, kendilerinin yaptıklarını görebilece i (belki de görmeden gitme ihtimalinin ortadan kalkaca ı) bir çadır. Duvarlarında bir sürü "delik" olan. Onlar yaptıklarını büyüklerine hep göstermek isterlerdi, ardından da ne dü ündüklerini bilmek. Ve çadırın yanına bir "dü ünce bölümü" eklendi.

Place : The building of The Chamber of Architects Ankara Branch, Konur Street / Ankara
Date : 18 August 2002
Workshop : Building a room with timber sticks, rope and textile.
Participation : 20 children from Ankara
Facilitators : ükriye Sarı, Ezgi Koman, Ebru Baysal, ekibe Aslan, M. Onur Yılmaz

Children design 'room' for the 5-storey building of Chamber of Architects Ankara Branch. Children formed their project groups, walked in the building, and they chosed the places they wanted to transform:

They designed a "Light corridor" since the existing ones are dark and only for to be passed through; for the room of Secretary " a tent for painting" (a one person-tent for resting, two-people tent for painting by lying down, and three-people tent for conversation); a "room for problem-solving" in the library, but it has its own rules (our room is open to everybody, you can use it to be alone as well, there is no director in this room, you can play games here, you can also watch TV, listen to the radio); and an "exhibition tent" for their products in meeting room which is on the fifth floor. A tent with many holes that adults can see what children produced (maybe there would be no probability of leaving the room without seeing their exhibition). They always wanted to show to the adults what they created and then to know their feelings. Therefore, they added a section for the opinions of their parents next to the tent.

Kent ve Engel Atölyesi "City and the Handicap" Workshop

Yer : Konur Sokak ve Mimarlar Odası Binası
Tarih : 11-12 Ekim 2003
Atölye : Seramik, boyama, drama
Katılım : Gönül Turgut Zihinsel ve Görme Engelliler Özel E itim Merkezi'nden engelli çocuklarla engelli olmayan toplam 21 çocuk

Atölye, kente ve çocuklara dair bir kar ıla mayı olanaklı kıldı. İ klerin buluşması ya andı. Güne yayılan kil atölyesi ve parmak boyasıyla resim atölyesi, Calvino'nun Görünmez Kentleri'nden dördüncüsü olan ve iki yarım kentten olu an, ya amın ba laması için kervanın dönmesini bekleyen Sofronia'nın canlandırılması ve günün sonundaki sokak enli inin ardından kalanlar; görme engelli bir dünyanın "yol nerede biter" sorusuna verdi i "Evimde..." kar ılı ı kadardı.

Zihinler ve dil bamba ka, bizden öte, a ırı... Hiç bilmedi imiz ya da az tanıdı ımız bir alanı deneyimlemi olmakla; engelsiz kent olur mu?

Engelsiz bir yol varsa da, engelsiz bir yol alı dü ünülebilir mi? Engelleri ta ıyan, "Kenti nasıl anlayabilirim?" sorusunun yanıtını arıyor. Kentin içinde varoldu unu bilmeye ihtiyaç duyuyor. Engelli olmakla olmamak arasındaki ince ama keskin sınır bize ne kadar yakın ya da uzak? Biz engelin neresinde duruyoruz? Unuttu umuz kaç yarım kent var kentimizde? Bu kent kimin?

Place : Konur Street, the building of the Chamber
Date : 11-12 October 2003
Workshop : Ceramics, drama, colouring
Participation : 21 participants (Children from Gönül Turgut Private Institution of Mentally and Visually Handicapped People, Children without any handicap)

This workshop enabled a meeting concerning the city and children. We lived many things which were the first time for everyone. The workshop of clay and drawing with colors expanded to whole day: We animated the city called Sofronia, which was Italo Calvino's fourth invisible city consisting of 2 half cities, and which waits for the caravan to start the life again; the street festival at the end of the day; and the answer of visually handicapped world to the question of "where does the road end?": "at home!..."

The minds and languages are diverse, beyond us, extreme... By experiencing a field about which we know nothing, or little, we came closer the questions on our minds: Is a city without handicap possible?

Even if there is a way without handicap, is it possible to cover a distance without any obstacle? Handicapped people are searching for an answer: "How can we understand the city". They need to know that they exist within the city.

How far, or close, are we from the thin but sharp line between being handicapped and not handicapped. At which part of the handicap are we standing? How many forgotten half-cities do we have in our city? Whose is this city?

Çocukluk ve Çocuk Kültürü... Childhood and Child Culture...

Ezgi Koman

Çocukluk kavramı tarihsel süreçte pek çok de i ikli e u ramı bir kavramdır. Geçmi e baktı imızda bugünkü gibi bir çocukluk kavramından ve anlayı ndan söz etmek mümkün de ildir. Ortaça toplumlarda çocuklar küçük birer yeti kindiler. O tarihlerde çocukların kendilerine özgü giysileri, yemekleri, oyuncakları bulunmuyordu. Günümüz çocukluk anlayı ı Aydınlanma Ça ıyla birlikte geli mi tir. Postman'a göre "çocukluk" Rönesans'ın en büyük bulu larından biridir, hatta en insanca olanı...

Çocukluk biyolojik bir sınıflandırma de il toplumsal bir olgudur. Çocuk kültürü ise çocukluk kavramının geçirdi i tarihsel süreçte modernizmle birlikte ortaya çıkmı , yakın zamandan beri sözü edilen bir kavramdır.

Çocuk; kültürünü aileden, okuldan, toplumsal ili kilerden edinmekte ve edindi i bu kültürü geli tirmektedir. Ancak günümüzde Postman'ın da vurguladı ı gibi elektronik medya çocuk kültürü üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Toplumu tek tip "tüketen bireyler" haline dönü türmeyi amaçlayan dü ünçe sistemi, medya aracılı ıyla çocuk kültürü üzerinde çok etkili olabilmektedir. Sadece çocuk kültürü üzerinde de il ya amin her alanında etkili olabilen bu dü ünçe sistemi, çocuklara yapay bir dünya sunmaktadır. Bu yapay dünyada içinde de tek tip oyuncaklar, filmler ve giysiler... Çocuk kültürü artık yerini "tüketen bireyler" yeti tirmeyi hedefleyen tüketim kültürüne bırakmaktadır.

Çocuklara "tüketen birey" olma yolunda sunulan yapay dünyaya alternatif olarak, çocuklarla birlikte çocuklar için üretilen bir kültüre ili kin gerçekle tirilecek her türlü çaba, gün geçtikçe önemini daha fazla hissettirmektedir. Bu nedenle çocukların nitelikli yazın örnekleriyle, bilimin ve sanatın hayatı anlama ve anlamlandırma çabalarıyla bulu maları, ya amin her alanına katılmaları ve kendi yaratıkları kültür ö eleriyi kendilerini ifade edebilecekleri olanaklarla kar ıla maları, onların "çocukluk" denilen büyüü dünyada yer almayı ba arabilmelerini sa layacaktır.

Çocuk ve Mimarlık çalı ması da tüm etkinlikleriyle çocuk kültürünün geli mesini ve yaygınla masını sa lamaktadır.

The meaning of the concept of being a child had many changes throughout history. When we look at the past, we see that its meaning is totally different from now. For the middle age societies, children were small adults. Children did not have their own foods, clothes and toys.

The actual approach of child developed with Renaissance. According to Postman, "child" is the biggest and the most humanist invention of Renaissance....

Childhood is not a biological classification but a sociologic phenomenon.

We see that child culture has emerged with modernism. It is a concept that we started to talk about not long ago.

Child gets his culture from the family, school and sociologic relations and he develops these relations. But nowadays, as Postman emphasizes, electronic media has a grand influence on children. The thought system, which aims to turn the society into "uniform individuals" consuming, can have a grand effect on children by using the instruments of media. This thought system, which does not only influence child culture but also every part of our lives, presents an artificial world to children. In this world there are uniform toys, films and clothes... Child culture goes and the culture of consuming, which aims to grow up "consuming individuals", has come instead of it. As an alternative to the artificial world presented to children, each effort in the creation of a culture for children with the cooperation of children will be very important. So it is crucial that children meet the works of science and art, created to understand the life, that they participate in every domain of life, that they have opportunities to express themselves with their own cultural elements. All these would let them exist in the magic world called "childhood".

Child and architecture work ensure with all its activities the development of child culture as well.

Çocuk ve Mimarlık Children and Architecture

Rabia Ç. Çavdar

"Çocuk ve Mimarlık" Mimarlar Odası Ankara übesi'nin topluma ili kilenme kapsamında, mimarlı ın me ru zeminini yeniden kazanabilmesinin dayana ı olarak gördü ü bir etkinlikler bütünüdür. "Çocuk ve Mimarlık" mimarlık kültürünün çocuk kültürü ile bulu masını hedefler. Proje kapsamında; Ankara Üniversitesi Çocuk Kültürü Ara tırma ve Uygulama Merkezi (ÇOKAUM) ile i birli ine girimi tir. ÇOKAUM'un varlı ve deste i, bilmedi imiz bir alanda yürüttü ümüz bir çalı manın do ru temellerle oturtulmasının ön ko uludur. Projenin çocuklar üzerinde olu turması beklenen etkileri; kendi fiziksel çevresi ile yapılı çevre hakkında farkındalık geli tirmesi, mekan algısı konusunda duyarlılık geli tirmesi, kentlilik bilincine ula ması yönünde geli im sa laması, kendi (çocu un) katılımının sa lanması, mimarlı ı sevmesidir.

"Children and Architecture" is a group of activities which is considered by the Chamber of Architects Ankara Branch as a base to let the architecture gain its legal ground again. "Children and Architecture" aims to bring child and architecture cultures together. Within the project, we had cooperation with AU-CRCC (Ankara University Center for Child Culture.) The presence and the support of AU-CRCC is the principal condition for this project, which is an unknown domain for us, to be based on a correct foundation. Expected Effects of the Project On Children; that he becomes aware of his surrounding and the architecture around him, that he develops a sensibility about the perception of space, that he has a conscience of living in a city, that he participates, that he likes architecture.

Bir Can Eri i Kadar Önemli ve Güzel Bir Fikir...

An Idea as Important and Nice as a Cool and Fresh Plum...

Doç. Dr. Serdar De irmercio lu

Kamusal Ba an Koordinatörü The Coordinator of Public Achievement

Bu yazıyı kafamda olu tururken çocuklu umu dü ündüm. Gitti im ilkokulun mekânlarını ve o günlerde hayatımın geçti i yerlerdeki mimariyi dü ündüm. Bu mekânlar ve mimari ile dün ak am üniversitemden çıktı ımda çevremde gördü üm çocukların içinde ya adı ı mekânlar arasında pek fark göremedim. Hatta daha da genel olarak söylersem, stanbul'un birçok ilçesine harita üzerinde baksanız, çocuklara uygun denilebilecek mekânları bulmak çok zor. Otuz yıl öncesinden bugüne çocukların kentlerdeki ya amı onlara uygun olmayan mekânlarda sürüyor. Bu Türkiye'nin hemen her büyük kenti için geçerli.

Çocuklu umdan bugüne Türkiye'de mimarlı ın benim ya da ba ka çocukların hayatını kolayla tırdı ını, güzelle tirdi ini, daha ya anabilir kıldı ını sanmıyorum. Daha da açık söylemek gerekirse, mimarlı ın çocuklara can eri i kadar keyif verdi ini ya da onların hayatını can erikleri kadar güzelle tirmede ini belirlemek gerekiyor.

Mimarların ve toplumun geçti i tarihsel süreçte, öncelikle iklime uygun ya am mekânları, ardından insana uygun mekânlar öncelikli olmu . Artık mimarlardan beklenen çocu a uygun ya am alanlarını dü ünebilmeleleri ve gerçekte tirmeleri. Mimarlık, dünyayı denetimsiz bir eklede de i tirmeye e ilimli teknokrat anlayı a kapıldı ı sürece do adan kopan, do aya ve daha sonra kaçınılmaz olarak insanlara ve kültüre tepeden bakan bir u ra alanına dönü üyor. nsanlar için üretti i özel ve kamusal mekânlar, bireyler ve kamu tarafından kolayca de i tirilemeyen ürünler oldu u için sonunda dayatmacı ve bireylerin neredeyse içine hapsedildi u mekânlar haline geliyor.

Bu ba lamda, can eri i kar ıla tırması yapmakta büyük yarar var. Do adan ve do adaki güzelliklerden kopan mimarlar, toplumun içindeki dönü türücü potansiyelden de kopuyorlar. Ürettikleri ya am alanları ne bir can eri i kadar harika, ne onun kadar do al, ne de onun kadar heyecanlandırıcı ya da keyif verici bu mekânlar. Çocuklar açısından bakıldı ında, eskiden derme çatma da olsa, basit de olsa çevresindeki malzemeyle kendi mekânına müdahale edebilen çocuklar, mimarlar ve mühendisler sayesinde de i tiremeyecekleri mekânlara hapsediliyorlar. Bu e ilim, çocuklar re il olmadıkları için kamusal alana müdahale haklarını ellerinden alan eski kamu yönetimi zihniyetiyle bir araya gelince "Gelecek sizindir" denen çocuklar tam anlamıyla elleri kolları ba lı, yaratıcılıklarını körelten, ufuklarını daraltan, ba kalarınca belirlenen ya am alanlarına tutsak oluyorlarlar. Gelecek tutsakların demek ki!

O zaman çıkı ya da çözüm nerede? Ba langıç, haklar ve yasal çerçeve açısından Birle mi Milletler Çocuk Hakları Sözle mesi'nde. Bu sözle me çocukların kendilerini etkileyen tüm süreçlerde söz hakkı oldu unu belirleyen ve Türkiye Cumhuriyeti'nin de imzaladı ı ufuk açıcı bir metindir. Ama asıl çözüm, mimarların kendilerini çocuklara açmaları. Yani onlara kulak vermeleri ve ya ama alanları hakkında onların söz ve müdahale hakkına pay bırakmaları. Daha iyisi de mümkün. Mimarlar isterlerse çocukların henüz sahip olmadıkları becerilerini çocukların söz ve müdahale haklarıyla, çocukların enerjileri ve içten heyecanlarıyla, çocukların do al yaratıcılıklarıyla harmanlayabilirler. Bu zor olabilir ama keyifli olaca ından ve daha iyi ya am alanları yarataca ından ben eminim.

Ankara'da bir grup mimar i te tam da bunu yapıyor. Bu **Bülten** de bu sürecin bir parçası. Bu süreç çocuklara bir can eri i, bir dut, bir incir kadar dolaysız, katılıma açık ve tadı çok güzel bir çalı ma olana ı götürüyor. Çocuklar ve gençlerle daha iyi bir toplum için çalı an **Kamusal Ba arı** ekibi için bu **Bülten** çok önemli bir adım. Bir can eri i kadar güzel, onun kadar da önemli!

Proje Geli im Süreci...

Çocuk ve Mimarlık çalı maları iki ayrı aksta yürütülmektedir:

Birinci aks; milli e itim sistemi içindeki uygulamalar ki bu program "1000 Mimar 1000 Okulda" adı altında yürütülmektedir.

İkinci aks; e itim sistemi dı ndaki programlardı ki bunlar "Bulu malar" olarak adlandırılmaktadır. Bulu malar, "1000 Mimar 1000 Okulda" projesini destekleyici yapıda kurgulanmaktadır.

Okullarda Gerçekle en Projelere Do ru... Ba lıyoruz! "1000 Mimar 1000 Okulda" olabilecek mi? Nicelikte niteli in arayı ı... Zorlu bir giri im...

Mart 2003'te kampanya olarak duyurusunu yaptı ımız, "1000 Mimar 1000 Okulda" projesi 2003-2004 ö retim yılı ba ında okullarda etkin hale geldi. Öncelikle mimarlara ula mak ve okullara gidecek gönüllü mimar olmalarını sa lamak için 6000 adet davet mektubu yazıldı ve Ankara übe'ye ba lı tüm birimlere gönderildi. Ça rımıza yanıt veren mimarlarla Eylül 2003'te bir araya geldik. Paralel olarak, projede yer alabilecek gönüllü okulları belirlemek için Ankara Valili ine ve I Milli E itim Müdürlü ü'ne birer dosya gönderilerek proje kapsam ve içeri i sunularak, izin isteminde bulunuldu.

Evolution Process of the Project...

Children and Architecture works have been carried out in two directions:

The first one: the program inside the education system, which is carried out under the name of "1000 Architects at 1000 Schools".

The second one: the programs carried out apart from education system, which are called "Meetings". Meetings are considered as supports for the project of "1000 Architects at 1000 Schools".

Towards the projects realized in Schools...We're beginning! Will "1000 Architects at 1000 Schools" be possible? The search of quality by quantity... A hard initiative. The "1000 Architects at 1000 Schools" project that we announced in March 2003, became active at schools in the school year of 2003 - 2004. Firstly 600 invitation letters were written in order to find the architects voluntary to go to schools. We organized a meeting with the architects answering our letters in September 2003. At the same time, we sent a file about the content of the project to Governor of Ankara and Head Office of National Education, to ask for permission.

Hayalimdeki Sınıf

The Classroom of My Dreams

Can Mente Karabük

Mimarlar Odası Ankara übesi'nin 10 yıllık üyesiyim. Ancak bu sürede kütüphane, bilgisayar kursları, i -eleman arayan dosyaları, aıdat ödemeleri dı ında Oda ile ili kim olmadı. "1000 Mimar 1000 Okulda" projesi gündeme geldi i an bu durumda de i tirmek istedim. 17. 02. 2004 günü Çocuk ve Mimarlık Çalı ma Grubu'nun bir toplantısına katıldım ve hemen o ak am gönüllü okullar listesinden bir okul seçip bir an önce ba lamak istedi imi söyledim. Bir amaç belirlemez, gerçekte tirece imiz proje için olası takvimi hazırlamamız, ÇOKAUM uzmanlarıyla görü memiz, okuldan uygun sınıfı ve saatleri ayarlamamız gerekiyordu. Tüm bunlar odanın katkılarıyla seri bir ekilde gerçekleşti. Sonunda Mimar Kemal ÖO 4-C sınıfı ile "Hayallerindeki Sınıfı Yaratmak" üzere, 05. 03. 2004 tarihinde ilk kez bulu tuk. Aslında bu bir son de il bir ba langıçtı... Amacım

yeteneklerine ve hayallerine sahip çıkmaları, fikirler üretip onları savunmaları, baktıklarını görebilmeleri, grup ruhunu yakalamaları ve mimarlı ın hayatımızın her alanını kapsayan bir meslek oldu unu kavramalarıydı.

İlk günü bulu mamız sona erdi inde bu projenin bir parçası oldu um için gerçekten mutluydum. Zaman içinde programımız do rultusunda ilerledik. Oda maddi ve manevi deste iyle hep yanımızdaydı. Tanı ma anketleri, kendi gruplarına isim bulmaları, çevremiz-iliimiz ile ilgili sorular, mimarlık nedir sohbetleri, üç boyut algılama denemeleri, foto raf çekimleri, ölçekli maket hazırlıkları, kesmeler, yapı tırmalar, ölçmeler ve tabii hayaller...

Çocuklar çok istekli ve çok mutluydular. Verileni alma, konu ulanı anlama, konu ma, fikir alı veri i, kesme-yapı tırma gibi konularda her ey yolundaydı. Çocuklar samimi ve dürüstlerdi... Fakat haftalar geçtikçe hayallerin var olan sınıfın çok da dı ina ta amadı ını görmek dü ündürdü beni. Sonra kendi çocuklu umu, arkadaş larımı dü ündüm. Bize hiç kimse sormamı tı "Hayalinizdeki sınıfta neler var?" diye. "Nasıl bir ortamda okumak istersiniz?" dememi ti hiç kimse. Ke ke sorsalar, ke ke biz de o ya ta bir mimarla tanı saydık... Ne söyledik, ne çizdik, ne istedik... Bilemedim. On ya ında gibi dü ünemedim.

Dü ünüp özledi im kendi okulum oldu... Osmanlı Son Dönemi'nden kalma kalın ta duvarlı, kireç badanalı, yüksek tavanlı, geni kapıları kocaman pencereleri olan be derslikli bir ilkokuldu bizimkisi. Sekiz basamaklı bir giri merdivenimiz vardı. Ali Amcamız, Ay e Teyzemiz vardı. Ali Amcamız teneffüslerde sobaya kömür atar, Ay e Teyzemiz ö retmenlere çay verirdi. Bir tepgöz vardı, pek önemli bir aletti. Kim bilirdi ki bir gün, bir sınıfa "Ne istersiniz çocuklar?" diyece im ve hep bir a ızdan her bir masaya bilgisayar isteyeceklerini... Çok sevdiğimiz bir ö retmenimizi ama söyleyemezdik. Kim bilirdi ki bir gün, bir sınıftan "Can Ö retmenim" arkılıyla, alkı larla u urlanaca imı... Devir de i mi . Sanki imdi daha rahat ama daha sabırsız çocuklar.

I am a member of the Chamber of the Architects since 10 years. During that time I had no relation with the chamber except the library, the computer course, the files for employment, and the subscriptions. I felt the desire to change this situation when the project of "1000 Architects at 1000 Schools" came into agenda. I went to the meeting of the study group of Child and Architecture on February 17th 2004. I told them immediately that I would like to join them by choosing a volunteer school. We needed to fix a goal, to prepare a probable calendar, to speak with the specialists of AU-CRCC (Ankara University Research for Child Culture), fix the proper hours and classes at school. All these were quickly realized with the help of the Chamber of Architects Ankara Branch. Finally I met the students of the 4C class at the Mimar Kemal primary school on the 5th of March 2004, in order to create the classroom of our dreams. Actually that was the beginning, not an end. I aimed to let them own their dreams and skills, have new ideas and defend them, understand the meaning of group work, see what they are looking at. I also wanted them to understand that architecture was a profession which could embrace every aspect of our life. By the time we made a progress. The chamber was at our side economically and morally. Introductory inquiries, finding names to their own groups, questions about us and our environment, conversation about architecture, the trials of perception of 3 dimension, taking photos, cuttings, measuring, sticking, the preparation of model and of course, dreams...

Children were happy and desirous. Everything was all right about understanding what I told, speaking, exchanging ideas, cutting - sticking. Children were honest and sincere. However, as the weeks passed, to observe that dreams could not have gone beyond the existing classroom made me think about over it. Then I thought about my childhood and my friends. Nobody had asked us how the classroom of our dreams was. Nobody had asked what kind of classroom we wanted. I wish we would have been asked, I wish I could have met an architect at that early age... I could not imagine. I could not think as if I was 10.

What I found was my own school and I missed it... Our school, which dated from the last period of Ottoman Empire, had thick stone walls, a high ceiling, large doors, big windows, lime whitewash and five classrooms. We had an entrance stairs with 8 steps. We had Uncle Ali, Aunt Ay e. Uncle Ali used to put coal into the stove and Aunt Ay e used to serve tea to our teachers. Who could imagine that one day I would ask children what they would like to have and that they would answer all together "a computer for each desk". We used to like our teacher so much but we could not say it. Who could imagine that one day I would be seen off from a classroom with songs and applause?

The times have changed. Now the children look more relaxed but less patient. They feel hungry more quickly, they hardly get satisfied. They have more problems and they are more responsible. We used to be free. We used to trust ourselves and everybody. All of us in our little worlds used to be happy, peaceful and successful children. We used to have time for reading, playing, living, walking about. We used to know

Mimarın kim oldu unu ben bilmiyordum. Sadece evlerin, binaların planlanmacı ve çizicisi olarak biliyordum. Oysaki ya antımızda, barınacak her yer mimarlar tarafından yapılır. Dünyaya bakıldı ında ülkemizdeki eserlerin e i benzeri yoktur. Çünkü Anadolu'daki uygarlıklarda mimar çok önemliydi. Eskiden mimarlı a verilen önem, gözler önüne serildi inde bugün kültürümüzün ne kadar geride oldu unu anlayabiliyoruz.

Biz çocukların mimarlık kavramını ö renmesi, en azından gelecekte ülkemizin kültürünü artırmamızı sa lar. Tüm çalı maların çoook bilgi edindik. Sadece mimarlık kavramını, mimarlı i ö renmedik. Bu tür çalı malar biz çocukların kendine olan öz güvenini de artırır. Toplum içinde fikirlerimizi söylemenin bizim için de çok önemli oldu unu gösterir. Kendimiz ve ülkemiz için mimarın kim oldu unu bilmek gerekir. Çünkü aslında "Bana ne ki? Ne i ime yarar mimar?" dedi imiz bu meslek, kültürün temelini olu turur. Ülkemiz vatanda larının kurdu u bu cümleler kültürümüzün hangi seviyede oldu unun göstergesidir. Aslında bir di er sorun da mimarların "Genel Kurul" gibi çalı malara katılmaması. Ayrıca "Çocuk ve Mimarlık" kavramını da bilmeyen birçok mimarımız vardır eminim. Ve çok önemli bir soru soraca im: Binaların planını neden mimarlar de il de müteahhitler yapıyor?

Bu çalı malar bana öncelikle mimar ve mimarlık kavramlarını ö retti. Mimarlı ın, ölçü ve kurallara göre olan bina tasarlama sanatı oldu unu ö rendik. Ben, tüm mimarları "1000 Mimar 1000 Okulda" projesine katılmaya davet ediyorum. Bizlere bunları ö reten tüm mimarlara te ekkür ederim.

Daha çabuk açılıyor, daha zor doyuyorlar. Daha sorunlu ve daha sorumlular. Biz hürdük. Kendimize ve herkese güvenirdik. Aksini gerektirecek bir ey de olmazdı. Hepimiz küçük dünyalarımızda mutlu, huzurlu, ba arılı çocuklardık. Okumaya, oynamaya, gezmeye, ya amaya ayıracak vaktimiz vardı. Ya adı ımız yeri hepimiz tanırdık. Fatih Dönemi'nden kalma camiyi, hanı, hamamı hepimiz gezmi tik. Kumu, radarı, Cumhuriyet Meydanı'nı, belediye binasını, postaneyi, sa lık oca ını, top sahasını, çamlı ı, her yeri bilirdik... Ankara'da ehryn merkezindeki bir okulun çocuklarına Ankara deyince aklınıza gelen üç bina yapıyorum. Yanıt olarak: 1- Armada, 2- Migros, 3- Büyük Migros duyuyorum.

Neredeyse 25 sene önceydi, pek ço umuz Ankara'yı hiç görmemi tik. Aynı soruyu bize sorsalar ; 1-Anıtıkbir, 2- TBMM, 3- Etnografya Müzesi derdik. Öyle ö retlimi ti. Ankara ba kentti ve çok önemliydi. imdi Ankara'nın içinde Ankara'dan uzak çocuklar... Maddile en hayatlar, küçülen hayaller...

Belki de biz hayat mücadelesinde de ildik. Çocukluk. Hiç de acele etmedik büyüme için. Hatta bir tarafımız hâlâ çocuk. Hâlâ heyecanlı, hâlâ korkak... Bazen anlamsız cesur, bazen çekingen... Ama hep dürüst, samimi ve yürekli...

çinde buldukları hayata bakınca, aslında çocuklar "iyi bile" hayal ettiler. Vaktinden önce büyüyen, yorgun, bencil, maddi ve yalnız bir nesil yeti iyör gibi geldi bana. Sadece çocuklar mı? Mimar Kemal ÖO 4-C çocuklarıyla "hayallerindeki sınıfı" maketini yaptık, yazılar yazdık, konu tuk. Keyifli, sıra dı ı, di er sınıfların imrendi i merak etti i saatler ya adık. Asıl amacımız sıra dı ı hayatlar ya amak, kendimize, ailemize, mesle imize, memleketimize olan sevgi ve saygımızı hiç bir zaman, hiç bir ortamda yitirmeden ya amak.

Elimizden geldi ince çocuklarımızın ufuklarını açalım. Kendilerini, kentlerini tanıtalım, beybileytili, barbi bebekli, tasolu, çakılı hayatlarından özlerine döndürmeye çalı alım. Bir gün gerçekten 1000 mimar 1000 okulda olalım. Baktı ını görebilen, gördü ünü anlayabilen, anladı ını tartı abilen, tartı tı ndan kendine bir eyler alabilen kaç çocuk kazandırırız kârdır. Mimarlık bunun neresinde midir? Mimarlık bir bakıma ta kendisi de il midir hayatın? Sosyal yapıyla birebir giden, de i en, de i tirilen, yoran, yorum yapılan bir meslek de il midir? Dü ünmeye fırsatımız olmuyor, u ra ıp duruyoruz gece gündüz... Hayatı meslek edinmi iz haberimiz yok!

Bu fikri yarattıkları, her türlü deste i sa ladıkları, çocuklarımızı ve hayatlarımızı gözden geçirmemize neden oldukları için Mimarlar Odası Ankara übesi'ne te ekkür ederim.

I had no idea about what the architect was. I only knew that they were the designers of the houses and the buildings. But each place for sheltering is produced by the architect. When we compare with the world, the historical works in our country are unique because during the civilizations in Anatolia the architects were very important. When we think about the value of architect in history we see how our culture got worse.

We can improve our country's culture by learning the concept of architecture. We learned many things from this project. We did not only learn architecture, but also we developed our self-confidence. It shows us that expressing our ideas is important for us. It is necessary to know who the architect is for us and for our country. In fact, architecture, for which we can say "It does not interest me. An architect, what is his/her use?" constitutes the base of the culture.

All these sentences made by our citizens show us that at which level our culture is. Another problem is that the architects do not attend activities like "General Council". In addition, there are some architects who do not know the concept of "CHILDREN AND ARCHITECTURE". I'm sure about that. And I will ask a very important question: "Why are the designers of buildings the contractors, but not architects?"

These works taught me firstly what architecture is, who the architect is. We learned that architecture is the art of designing a building according to size and rules. I wish all architects would participate in that project of "1000 Architects at 1000 Schools." I would like to say "thank you" to all the architects who taught us all these.

where we lived. All of us had seen the mosque, the bath and the caravanserai which dated from the period of Fatih. We used to know also Radar, Place of Republic, the building of municipality, the post office, the rural health center, the football field.... When I ask children at a school what is in the center of Ankara, three buildings come to their mind, which are: 1) Armada 2) Migros 3) Big Migros.

It was nearly 25 years ago and most of us had not seen Ankara yet. If they had asked us the same question, we would have answered as: 1) Atatürk's tomb 2) Building of Parliament 3) Museum of Ethnography. We were taught that way. Ankara was the capital and it was very important. Now the children in Ankara are far from Ankara. Lives become materialistic, dreams become small....

Maybe we were not in life struggle. We were children. We did not rush for growing up. We are still partly children. Still excited, still afraid... Sometimes over courageous, sometimes timid... But always honest and sincere.

When we think of the lives they have, the children are over successful in dreaming. It seemed to me that a generation has been created, which is tired, selfish, materialistic, alone and growing up before the time is coming. Is it only children? We made models of "the classrooms of their dreams" with the children of the 4-C class at Mimar Kemal Primary School, we wrote things, and we talked. We had an extraordinary, happy time. Our main purpose is living extraordinary lives; living without losing our respect and love to each other, to our family, to our job and to our country.

Let us try to broaden the horizons of our children as much as possible. We make them learn about themselves and their cities; let us try to persuade them to return to their essence instead of a life with Barbie, Bey Blade and life with pocket-knife. Let us become "1000 Architects at 1000 Schools". Having children who see what they are looking at, who understand what they see, who can discuss what they understand and who can pick

something from the discussion is our interest. So where can we situate architecture in all these? Is not architecture the life itself? Is not a job which goes along with the social structure, which changes and is changed, which tires and on which we can make comments? We do not have opportunity to think over; we work day and night... Happily our job is the life itself.

I would like to thank the Branch of Ankara of the Chamber of Architects as they produced and supported this project and they let us have a look at our children and our lives.

"Mimar Kim? Artık Çocuklara Sorun..."

Who is the Architect?
Now You Can Ask That to Children...

Eda Kiri çio lu (13)

<p>1000 Mimar 1000 Okulda "Kendi Parkım"a ilişkin Çalışma Özel Tefik Fikret Okulları, 6. sınıf Öğrencileri Mart 2004/Ankara</p> <p>1000 Architect at 1000 Schools A Study of my own park Tefik Fikret Schools 6th year students</p>		<p>dokunuruz</p>	<p>Park atölyesi öğrencileri ile, müzenin bahçesinde "duyular üzerinden parkı algılamak" konulu bir çalışma gerçekleştirildi. Ağaç-toprak-beden-duvar-delik-yüzey-hava-renk-koku-duygu... temaları kapsamında bedeni kullanarak bahçedeki küplerle, ağaçlarla, toprakla ve canlandırmalar eşliğinde bildik park tanımını açmak ve yeniden sorgulamak olanağı elde edildi. Beden kullanımı ile duvar-yol-köprü-ağaç... canlandırmaları yapılarak bunlara ilişkin olası gündelik öyküler drama olarak çalışıldı.</p>
<p>Bu çalışma, "mimarlık disiplininin olası bir aktarımı" değil, "olası bir çalışmada mimarlıkla tesadüf ediş" olarak düşünüldü.</p>	<p>Parkta ne yaparız? Otururuz... Kuğulara yem veririz... Balık tutarız...</p>	<p>yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz yürürüz</p>	<p>Hissedebilmek için ... Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nin bahçesine geri döndük ve çok eğlendik. Fotoğraflar çektik, ağaçlara sarıldık, toprağı kokladık ve saklamaca oynadık. Keşke tekrar ağaçlara ...</p>
<p>... Böyle bir başlangıçta açığa çıkacağına inanılan değerleri ele geçirebilme ve bunları arzu edilene yönlendirebilme çabası önemsendi. Arzu edilen; -eğer bir son varsa- sonuç üründe bir park tasarımı ve inşası; süreçte ise sayısız oluşumu gözleme ve anlama gayretiyle bir paylaşımdır. Mimarlığa ilişkin bazı temel kavramların; amaç değil, aşamalarda bir araç olarak, açığa çıkıkça ve gerektiğinde paylaşılması öngörülmüştür.</p>	<p>Burası okul. Etrafta park var mı? Okul bahçesi park mı?</p>	<p>Okul bahçesi bahçedir. Park, parktır. Okul bahçesine çıkınca, konuşma biter. Koşulur... Kumaş parçaları elbise olur, uçurtma olur, top olur... koşulur...koşulur...</p>	<p>Geçen hafta boyanan kumaşlar hakkında konu mak imkansızdır. Okul bahçesine çıkınca konu ma biter.</p> <p>Koşulur</p> <p>Kumaş parçaları</p> <p>uçurtma olur</p> <p>elbise olur</p> <p>top olur</p>
<p>This study was not considered as "a possible transfer of architecture discipline to children" but as "meeting with architecture in a certain context". Through this beginning, the attempt of reaching the believed values and of directing these values into desired ones is being considered as important. What is aimed is a park design and its construction as an end-product if there is an end - and sharing, perceiving and understanding numberless creations during this process. It was suggested that we share some primary concepts of architecture, not as a result but as a tool whenever it is necessary.</p>	<p>Duvar nasıl bir şey? Dümdüz bir yüzey mi? Başka nasıl olabilir? İçinden geçilen duvar delik işte!...</p>	<p>duvardaki çeşme</p>	<p>duvar delik beden duvar beden çeşme</p>
<p>Perception of the park through senses</p> <p>Tree soil - body wall hole surface air color smell feeling.....</p> <p>Using the body wall road bridge tree</p> <p>Possible daily stories drama confrontation animations</p> <p>why not a round bridge? An effort to be far from all teachings an effort to be close to all the forms of "discovering" and "re-learning" we hugged the trees what is the ground saying, what is a wall telling, a wall with a hole Am I hearing the soil? What is the colour of this garden? What about this city?...</p>	<p>yer ne diyor yer ne diyor yer ?</p>	<p>Ses Temas Ritm İçinde Kendin Taşduvar Ağaç Kozalak</p>	<p>Bu taş Onunla</p> <p>Bu ağaç ne yapardınız ?</p> <p>Bu gök Onunla</p> <p>Sizin Ne yapardınız ?</p> <p>olsaydı ?</p>
<p>köprü için nasıl bir yer?</p>	<p>iki farklı yer</p>	<p>bu köprü mü?</p>	<p>Köprü vardır parkta köprü vardır köprü olmak ne zor köprü niye yuvarlak olmasın ki!</p>

Mimarlar Odası Ankara şubesi çocuklarda, ya anılan kente ili kin duyarlılık olu turmak amacıyla geli tirdi i "1000 Mimar 1000 Okulda" projesi kapsamında Ankara Özel Tefik Fikret Okulları ö rencileriyle de etkinlikler düzenledi. 6. ve 7. sınıflardan 40 ö rencinin katılımıyla Roma Hamamı, Ankara Kalesi, Be tepe Tümülüsü ve Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ni kapsayan "kent ve zaman" temalı bir kent gezisi düzenlenerek adı geçen yerlere ili kin ö rencilerin de izlenimleri alınarak bilgi verildi, ya antılar payla ıldı.

Anadolu Medeniyetleri Müzesi'nde 6. sınıf ö rencileriyle olu turulan "oyun parkı"nda ö renciler sadece bedenlerini kullanarak kendi yaratıcılıkları do rultusunda su, köprü, a aç, yol gibi do a ve kent ö elerini canlandırdılar, do a ve kentle içselle tikleri oyunlar oynadılar.

Ayrıca ö rencilerin bu etkinliklerle ilgili foto raflarından, çalı malarla ilgili yazdıkları yazılardan, hazırladıkları maketlerden olu an bir sergi Tefik Fikret Okulları'ndaki di er çocukların da payla ımına sunuldu.

Mimarlar Odası'nca ortakla a hayata geçirilen bu proje sonucunda;

- ö renciler hiç bilmedikleri ya da az tanıdıkları mekânlarla ilgili ya anıya ili kin deneyim kazandılar, bilgilendiler,
- arkada lık ili kilerini daha farklı çalı ma ortamlarında ya ama ve geli tirme olana ı buldular,
- "tasarlama bilgisi" geli tirdiler, park projesindeki ya antılarıyla mekân tasarımı konusunda "alı ıldık" ve "bilindik" uygulamaların dı ina çıkabileceklerini gördüler,
- ya adıkları kentin geçmi iyle ili ki kurdular,
- genç mimarlar aracılı ıyla farklı ö renme süreçleri ya adılar,
- ya adıkları kente ili kin duygu ve dü üncelerini ifade etme olana ı buldular.

Süreçe ili kin gözlemledi imiz kazanımlardan yola çıkarak, bu tür çalı maların, benzer projelerin uygulanmasının, ö rencileri ya adıkları kente ili kin duyarlı ve bilinçli bir yapıya kavu turmada olumlu etkilerinin oldu unu dü ünüyorum...

The Chamber of Architects Ankara branch organised several activities with the students of Tefik Fikret School Group in order to develop a sensibility towards the city they live in. We organised a city trip to Roman Bath, Ankara Castle, the Museum of Anatolian Civilizations and Be tepe Tumulus with the participation of 6th and 7th grades (40 people in total). The theme was "City and the Time".

During this work the information was given to students; in return they told us their impressions. During the "game park" activity at the Museum of Anatolian Civilizations, the 6th year-students imitated the elements of nature and the city, such as water, bridge, tree, road by using their bodies only. Using their creativity, they played games during which they internalized nature and the city. In addition to this, an exhibition consisting of the photos, models and essays about the study were presented to the other children. As results of this project realised by the Chamber of Architects;

* students experienced ambiances that they didn't know or they knew a little. * they had an occasion to live and develop their friendships in a different atmosphere. * They developed a "knowledge of design."

With the aid of work in park project, they noticed that they could do something different than usual and known about resident design.

* They set up a relationship with the history of the city. * They experienced different processes of learning by means of young architects. * They had an occasion to express their thoughts and feelings about the city they live in.

Resulting from the experience that we had during the process, I think that realising these kinds of projects have a positive effect on students to develop their sensibility and consciousness towards the city they.

<p>"Müze bahçesinde saklamaca oynadık, toprağı kokladık, ağaçlara sarıldık, çok güzeldi."</p> <p>Ayça Atay (12)</p> <p>"We played hide-and-seek, smell the earth, hug the trees. In the museum garden. It was wonderful."</p>		<p>"Bu çalı mada benim için farklı olan şey mimarlık makette veya ka ıtta de il, çok farklı yerlerde konu mak ve ö renmek oldu."</p> <p>Duru Yavan (12)</p> <p>"What made difference for me was to discuss and the learn the architecture rather than on papers or with models."</p>	<p>"Bu çalı mada kar ıla tım, bana farklı gelen şey, hiç alakası olmayan objelerle bile bazı şeyleri yapabilir ya da yaratabiliriz."</p> <p>Melis Külbay (12)</p> <p>"Doing or creating things by using totally different objects astonished me."</p>	
---	--	--	---	--

Uygulamanın gerçekleştirilmesi 2003-2004 ö renim yılında; toplam 28 bireysel proje gerçekleştirildi, 20 okulda uygulama yapıldı, 1300 çocu a ula ıldı. "1000 Mimar 1000 Okulda" Projesi, çe itlilik ve farklılıklara dayanır, oradan beslenir... Okullar çe itlidir, ya grupları farklıdır, ortamlar farklıdır, etkinlikler çe itlidir.

Nereye gidiyoruz? Projenin evrimi...

2004-2005 eğitim ve öğretim yılında da projenin devam etmesi için gerekli izinler alınmıştır. Önümüzdeki dönem aktif olarak okullarda uygulamalar başlatılacaktır. Yeni mimarların katılımı sağlamak için özel modeller geliştirilmektedir. Kolayla ulaşılabilecek yöntem ve araçlar geliştirilmektedir. Örnek uygulama projeleri yazılmaktadır. Projenin daha yapılması ve değerlendirilmesine elverişli bir biçime dönüşmesi için ÇOKAUM'un desteğiyle çalışmalar yürütülmektedir. Özellikle değerlendirme boyutunun geliştirilmesi yönünde girişimler vardır. Projenin, eğitimciler tarafından da uygulanabilir hale getirilebilmesi için eğitim araçları ve rehber kitapçıkların elde edilebilmesi yönünde hazırlıklar sürdürülmektedir.

Nereye gidiyoruz? Projenin paylaşımları...

Projenin eğitimciler ve mimarlarla paylaşılması için projeyi bilimsel toplantılarda sunmaya, mimarlık ortamının tüm etkinlik alanlarına taşımaya ve yayına dönüştürmeye çalışılmaktadır. Çocuk ve mimarlık konusuna ilgi duyan, farklı disiplinlerden kişilerle bir araya getirmek için UIA 2005 İstanbul Kongresi kapsamında bir uluslararası seminer programı tasarlanmaktadır. [www.uia2005istanbul.org] Mimarlık ve kent ile ilgili konuların özgün eğitim programlarında daha etkin hale gelmesi yönünde yeni programın değerlendirilmesi için bir çalışma grubu oluşturulmuştur. Talim Terbiye Kurulu'nun Program Yenileme Çalışmalarına katkıda bulunma yönünde girişim başlatılmıştır.

The realization of the project. During the school year of 2003 - 2004, 28 personal projects were realized, studies were carried out at 20 school; we reached 1300 children. "1000 Architects at 1000 Schools" is based on differences and varieties. It is fed from differences...

Where are we going to? The evolution of the project...

We have got the permissions for the 2004 - 2005 education periods to be able to continue the project. We will start the applications in schools next semester. New models are developed to get the attendance of other architects. New methods and tools are developed which will facilitate the project. Sample application projects are written. We continue to work with the support of AU-CRCC in order to make the project more structured and open to the evaluation. There are attempts particularly on the subject of developing the evaluation. We wish the project could be carried out by educators, so we continue our preparations to get the education tools and guide books.

Where are we going? Sharing of the project...

We are trying to present the project in scientific meetings, carry it in all kinds of architectural activities and publish it. An international seminar is planned in the scope of the UIA 2005 Congress of Istanbul in order to bring people together from different disciplines, who are interested in children and architecture. [www.uia2005istanbul.org] A study group was formed to evaluate the new programs. Their aim is to make the subjects about architecture and the city more efficient in education programs, so that group attended the meetings of the Council of Instruction and Training related to regeneration of the education program.

UIA 2005 STANBUL KONGRES M MARLIKLARIMIZI SORGULAMAK, PAYLA MAK, ÇO ALTMAK Ç N B R FIRSAT... ORADA OLACAK MISINIZ?

M MARLAR, M MARLIKLAR ve de ÇOCUKLAR, TEMMUZDA... STANBUL'DA...

Çocuk ve Mimarlık Çalı ma Grubu 3-10 Temmuz arasında gerçekleşecek UIA 2005 İstanbul Kongresi ortamını en etkin şekilde kullanmayı uzun zaman önce öncül hedeflerinden birisi olarak önüne koymuştur.

UIA 2005 İstanbul Kongresi'nin uluslararası etkileşim ortamı, Çocuk ve Mimarlık Çalı ması için bir derlenme, projenin uzak hayalleri için paylaşım, çoğalma ve merulaşma alanıdır; proje için ulusal ve uluslararası alanda kendisini ilan etme fırsatı ve yurt çapında yaygınlaşım talebini dile getirebileceği bir platformdur.

Bu kapsamda Kongre Organizasyon Komitesi'ne yapılan başvuruların tamamı kabul edilmiştir. Yapılan başvurular, öncelikle 2002'den bu yana sağlanan birikimi paylaşmayı ve çoğaltmayı hedeflemektedir. Bununla beraber uluslararası ortamda konu ile ilgili varolan birikim de olanaklar ölçüsünde Kongre ortamına taşınmaya çalışılacaktır. Diğer bir etkinlik ise İstanbul'da, çocuklarla beraber üretmek üzerine kurulmuştur. İkinci elinizde tuttuğunuz ve ikincisi de nisan ayında basılması planlanan bültenlerimiz ise toplumsal ve uluslararası ortam ile buluşma fırsatıdır.

Çocuklarla beraber üretmek için:
İstanbul'da çocuklar ile kentin farklı noktalarını mekan tutan, yürütücülüğünü PLAYCE üyeleri ve 1000 Mimar 1000 Okulda Projesi katılımcısı mimarların ortaklaşa yapacağı uluslararası bir atölye çalışması.

Projenin sürdürülebilirliği için:
Ulusal ve uluslararası alanda konu ile ilgili çalışan mimar ve diğer disiplinlerden uzmanların katılacağı bir seminer.

Deneyimleri, birikimleri paylaşmak için:

1000 Mimar 1000 Okulda Projesi katılımcısı mimarlar ile PLAYCE üyelerini buluşturacak bir iç-atölye.

Öğrenmek, dahil olmak, çoğalmak için:

PLAYCE üyelerinin kendi ülkelerinde yapmakta oldukları konu ile ilgili çalışmalarından ve Çocuk ve Mimarlık Çalı maları'ndan oluşacak uluslararası bir sergi.

UIA Yapılı Çevre Etkinliği Çalı ma Grubu ile iletişime geçmek için:

UIA üyesi ülkeler arasında toplumun küçük yaştaki bireylerine yapılı çevre ile ilgili eğitim verilmesi konusunda bilgi akışı ve paylaşımı sağlamak ve bu konuda üye ülkelere önerilmek üzere programlar hazırlamak için çalışan UIA Yapılı Çevre Etkinliği Çalı ma Grubu (BEE-Built Environment Education Study Group) ile iletişime geçtik. Yukarıda da belirtilen etkinliklerde ortaklaşa çalışmaya gidilebilmesi için BEE'nin UIA 2005 programının kesinleşmesi beklenmektedir.

KATILIM KOLAYLIKLARI, BÜLTEN ve KAYIT ÇİNİ:
info@mimarlarodasiankara.org

**KATKINIZA, KATILIMINIZA, VARLIĞINIZA HAYAT YACIMIZ VAR!
DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDAN, BİR DÜNYA MİMAR TEMMUZDA STANBUL'DA...**

WHERE ARE YOU, WHERE ARE YOU FROM?

There are cities under construction and cities under demolition.

There are war-torn cities or disaster-prone ones.

There are improved cities and cities insecure, There are simple cities and difficult ones. There are cities that are divided or shrinking...

There are millions of people living inside-under-near-next to-outside-around...

the "ArchitectureS" of all these cities...

What about you?

Where are you? Where are you from?

How do people live in your country? How does it smell, the weather there?

Are there many children playing outside? Does it rain too much?

Are you happy?

Have you ever heard a gun shot?

What about your architecture; architecture inside you?

Share with us...

You are all invited to Istanbul from 3th to 7th of July to the 22nd World Congress of Architecture; "The Grand Bazaar of ArchitectureS"...

You are all invited to experience a divided, chaotic, expanding, complex, living, dream city; Istanbul with architects from all around the world.

Do not forget to take your "ArchitectureS" with you!..

www.uia2005istanbul.org

